

μαι καλὴν ἐπιτυχίαν) Φιλοπατρίδα Ἑλληνοπολίαν (ὄρατα μὲν περιγράφεις τὴν συγκίνησιν τῶν ἐξετάσεων! τετράδια ἔστειλα) Ὅρος Πάρος (ἔστειλα) Ὑπερήφανο Σαμουάιουλο Ἐλιούδαν, Μήλον τῆς Ἐρδὸς (ἔστειλα) Μαρομένην Φύσιν (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σταλῇ ὀπίσω διώρθωσα ἐγὼ τὸ λάθος) Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν (δυστυχῶς ὁ χρυσοκόπος δὲν μοῦ εἰτοίμασε ἀκόμη τὰ νέα Σήματα) Ἰέρειαν τῆς Πατρίδος (χαιρετισμὸς εἰς τὴν Ρέμβην καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς δύο) Γλυφοκουτάλαν (μὲ πολλὸ ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὰ τῆς καθόδου σου εἰς Ἀλεξάνδρειαν) Γιάννην Ἀριάνην (ἔστειλα) Ἦχον τῆς Καοδίας (περαστικά ἐλπίζω νὰ λάβω γρήγορα ἐκτενὴ ἐπιστολὴν σου καὶ ὁ κ. Φ. ἐπίσης περιμένει νὰ τοῦ γράψῃς κατὰ τὴν ὑπόθεσίν σου) Νεαράν Ἑλληνίδα (σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ξεκουφαίνῃς τὴν Ἀθ. Ἑλλάδα μὲ τίς φωνῆς σου... ἔ, ἦτο καλὸ τὸ γλύκισμα;) Γλυκίαν Ἑλπίδα (πολλοὺς χαιρετισμούς εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀγλαΐαν ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ὑπερήφανον Δίονα (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἐλεῦθερον Ἑλληνα (ἔχει καλῶς) Δανάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Φάρον Μυτιλήνης (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως καὶ τὸ ψευδώνυμον ἐσημειώθη) Μυροβόλον Χαραγγῆν (ἡ περὶ ἧς ἐρωτῆς δὲν ἔχει ψευδώνυμον) Θ. Σ. Μανρ. (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Μικρασιώτην, Ἀγκαθάμι κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαροουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδατα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρώτος ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυραιοπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Οἱ ἀλλογενεῖς κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας. Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, δὲν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πετραίων μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου.

267. Λεξιγράφος.
Μικρὸ-μικρὸ τετράποδο
Μὲς ἐστὶ φωτὶς τὸ βάζω
Κ' ἔνα μνημεῖο πικρὸμῆστο
Μ' αὐτὸ κατασκευάζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

268. Μεταγραμματισμός.
Στρογγυλὴ πετριτσα
Στὴν ἀρούρα σπάσω
Κ' ἄλλο κομματάκι
Στὴ στιγμὴ τῆς βάζω.
Τότε ἐκείνη μεγαλόνει
Μὲς τὴ θάλασσα πανώρηα,
Καὶ σὺν γάγας σαστισμένως
Βλέπω γύρω τῆς βαπόρια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυργιωτικοῦ Φιλότιμο

269. Αναγραμματισμός.
Ἐδῆς κοινὸν ἐπίθετον ἂν ἀναγραμματίσῃς
Τῆς Ρουμανίας ἐβόλα πόλι θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

270. Δημῶδες Αἶνιγμα.
Τὸ φεῖδι τρέει τὴ θάλασσα
Κ' ἡ θάλασσα τὸ φεῖδι,
Καὶ μέσ' ἐτὸ στόμα τοῦ φειδιοῦ
Ἄστὲρι λαμπυρίζει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπάδας

271. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
1.—Πέρσης στρατηγός.
2.—Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
3.—Ὄνομα κύριον κοινόν.
4.—Ἀντονομία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐδσίου Πλατάνου

272-274. Συμπλήρωσις Φράσεων.
1.—Τὸ—καί—
2.—Ὁ—μισεῖς—τούτου—.
3.—Φαῦλοῖς—ζει—.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφικτείτης

275. Ἀγροστιχίς μετὰ Φωνηεντολίπων.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντολίπων τοῦ τύπου:

τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα Πλανήτην:
1. Θηλυκὸν ἀγρίου ζώου. 2. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. 3. Ζῶον φορτηγόν. 4. Ἱερὸν ἔθνος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεως τῆς Ἰωνίας

276. Φωνηεντολίπων.
ρχ - τ - νχ - τ - θρν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυφοκουτάλας.

277. Γεῖφος.
Αἱ ἀντὶ σ' ἐν χεῖρ ἢ ἀν αἰδός τόνου λείπον
θεᾶς θεᾶ φέρει τὴ τείνω ψίν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 19 καὶ 20
180. Νεάνδρος (ναί, Ἄνδρος.)—181. Πῶλος—Πῶρος.—182. Σαγῶν—Σαγῶν.—183. Λεῖριον.
184. ΛΑΔΗ 185. ΘΑΔΗΣ
ΑΜΩΣ ΑΡΗΣ
ΔΩΜΑ ΔΗΡ
ΗΣΑΥ ΗΣ
Σ

186. Ἐὰν ἦς φιλομαθὴς ἔσει καὶ πολυμαθὴς. [Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς κατὰ συλλαβίς, ἀρχίζει ἐκ τοῦ μέσου καὶ προχωρεῖ λαμβανόμενης μιᾶς συλλαβῆς ἐξ ἀριστερῶν καὶ μιᾶς ἐξ δεξιῶν, ἐναλλάξ.]—187. ΚΟΜΑΡΟΝ (ἀΚΟμη, δαΜΑλις, ὈΡΟΝτας.)—188. Κάθε τόπος καὶ ζακόνι, Κάθε μαγαλάς καὶ τάξι.—189. Ἐν τῷ Ἀδρ οὐκ ἔστι μετάνοια (εἰ το Α δι' οὐκ-ε; τι-μέ τὰ νι-α.)

190. Μισθός (μῆς, θός.)—491. Τύφος—τάφος; 193. ΦΩΚΙΩΝ (ΞίΦος, Χαίρωβια, ΚέρΚυρα, Κιλκία, ΚΑΛΑΜΟΣ, Αἰσῶπος, ΡήΝος.) Ω Α Ι Ι —194. Ὅπου ἔς ΝΟΜΙΜΟΝ καλοροϊζικός, γεννῆ Ι Ο Ο Ο κ' ὁ πεταίνος του. ΑΡΣΙΝΟΗ —195. Οὐ σὺ μὲ λουιδωρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος (οὐς - ἦ - μέλι - Λωρίς - ἄλλο - τὸ - πῶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διαλλάσσει, καὶ μὲ κερὰ α ἂ τ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀνυπότακτοι τῶν 15 πληθύνονται εἰς τὸ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστι καὶ ἀπὸ μιᾶν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὁποιοῦνται ὡς ἐξ ἑξῆς ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδουόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ὁ Ἰατρὸς τῶν Σοφῶν, ἀναχωρῶν ἐκ Καίρου, ἀποχωρεῖ τὸς ἀγαπητοῦ του φίλους, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Ζιζάνιον Καίρου καὶ Σενιευμένον Ἑλληνοπούλου. (H, 308)

Βασιλόκαι, Ἀνθοστόλιτος, καλοροϊζικὸν τὸ ἐξαδελφίκι. Ἀποκαλύψατε. Ἐργράφω τρεῖς ἀπόρους.—Δάκρυ Χριστοῦ. (H, 308)

Ὁ Ἐρνάνης ἀναχωρῶν διὰ Πύργου ἀποχαιρετᾷ τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους του ἰδιαιτέρως Ὑμνον Ἐλευθερίας. Διεύθυνσις Βιβλιοπωλείου Τερζοπούλου, Πύργου. (H, 308)

Ὁ Ἐροφιλόσοφος ἐπιθυμῆν' ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ μὲ ὄλους τοὺς Χίους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς ἀνεξαιρέτως, τοὺς βουλομένους ν' ἀποστείλωσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν Μυστικῶν καὶ τ' ἀληθῆ ὀνόματά των.

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1908
Ἀρχηγός τῆς Ἀπανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Βίνωσης ἐν Καίρῳ. Ταμίης «Μεμφιδος».

Φίλοι Συνδρομηταί! Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Δημοψηφίσματος, σπεῦθε νὰ σὲ παρακαλέσω ἵνα σὺν τοῖς ἄλλοις ὑποστηρίξητε καὶ τὸ πλήρες ἐθνικὸν ἴδεον ψευδώνυμόν μου. Ἐβέλπισ ἐτι θὰ τύχω ὑποστηρίξεως Ἐυχαριστῶ θερμῶς.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Τὰ χρήματα, οἱ θησαυροὶ, τοῦ κόσμου τὰ καλά, μπροστὰ σὲ μάνας μὴν εὐχῆ εἶνε μηδαμινά. Ψηφίσατε! Ἀσπίσατε! Ἐληγνόπουλα εὐγενῆ, ὡς πρώτῃν ἀναδείξατε τὴν **ΜΑΝΝΑΣ ΤΗΝ ΕΥΧΗ.**—Ἀλεξανδρινὸν Καρναβάλ. (H, 318)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίαν φρ. 8.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαν φρ. 10.—
Ἐξέμνημος... > 4,50 Ἐξέμνημος > 5,50
Τετμήνημος... > 2,50 Τετμήνημος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις 21 Ἰουνίου 1908.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἔτος 30^{ον}.—Ἀριθ. 30

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Πῶς; θὰ ἔπαυεν ὀριστικῶς πᾶσα καταδικαστικὴ ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ; Ἀλλὰ διατί; Πόθεν ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθώωσις του; Ἡ ἀφιξίς ἀπλῶς τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννώφ ἐξεμνηδένιζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐνοχοποιητικὰ καὶ κατέρριπτεν ὅλα τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνακρίσεως;...

Ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν συνώψιζεν ὡς ἐξῆς τὴν γνώμην πολυαριθμῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἐκείνων προπάντων οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνόουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν λείαν των:

— Γνωρίζομεν τώρα τὰ αἴτια τοῦ ταξιδίου τοῦ Νικολέφ... Ἐπήγαινε εἰς τὸν Περνάου νὰ συναντήσῃ τὸν Βλαδιμήρον Γιαννώφ ἔστω!... Ἀπὸ τὸ καπηλεῖον ἀνεχώρησε τόσον πρωῒ, ὥστε τέσσαρας, διὰ νὰ φθάσῃ γρηγορώτερα εἰς τὸν Περνάου καὶ αὐτὸ ἔστω!... Ἀλλὰ διήλθε τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 εἰς τὸν Σπασμένον Σταυρόν, καὶ ἡ ὄχι;... Εἰς τὸ ἴδιον καπηλεῖον, ὁ Πῶς ἐδολογορήθη κ' ἐληστεύθη τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἡ ὄχι;... Ἀπεδείχθη ὅτι δολοφόνος δὲν εἶμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ ταξιδιώτης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὁποῖου εὐρέθη τὸ ὄργανον τοῦ τοῦ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος, καὶ ἡ ὄχι;... Καὶ ὁ ταξιδιώτης αὐτὸς ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ, καὶ ἡ ὄχι;

Εἰς ἐρωτήσεσις οὕτω τιθεμένως, μία μόνη ἀπάντησις ἦτο δυνατὴ, τὸ ναί. Ἀλλ' ἐὰν εἰς τὰ ἀναί ἡ ὄχι τοῦ τραπεζίτου ἀντέτασσε κανεῖς αὐτὰ: Τὸ ἐγ-

κλήμα εἶμπορεῖ νὰ διεπράγθῃ καὶ ὑπὸ ἄλλου κακούργου, εἰσελθόντος ἐξωθεν, καὶ ἡ ὄχι;... Ὁ δολοφόνος τοῦ Πῶς εἶμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ καπηλὸς Κρόφφ, καὶ ἡ ὄχι;... Εἶχεν αὐτὸς, περισσώτερον ἀπὸ τὸν Νικολέφ, ὄλην τὴν εὐκολίαν ἀπὸ τὸν φωνεῖον, εἴτε πρὶν, εἴτε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ καθηγητοῦ, καὶ ἡ ὄχι; Κ' ἐγνώριζεν ὁ Κρόφφ ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ τραπεζίτου ὑπαλλήλου περιεῖχε μέγα χρηματικὸν ποσόν, καὶ ἡ ὄχι;

Εἰς ταῦτα ἡ ἀνάκρισις ἀπεκρίνετο ὅτι ἡ γενομένη ἐρευνα οὐδὲν ὑπόπτον ἔφερεν εἰς φῶς ἐναντίον τοῦ καπηλοῦ, ἀπόκρισις ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀπολύτως πειστικὴ. Ἐξ ἄλλου ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀπέριπτεν ἐνεσθῆς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι δραστήριος τοῦ ἐγκλήματος ἡμποροῦσε νὰ ἦτο καὶ κανεῖς ἐκ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνω Λιθονίας.

Καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ συνταγματάρχου Ραγκενώφ, ὁ ὁποῖος, τὴν ἐπαύριον, συνωμίλησε περὶ τῆς ὑποθέσεως μετὰ τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ — ἐννοεῖται, — νὰ τὸν μεταπέισῃ.

— Βλέπετε, ταγματάρχα, τῷ εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ὁ Νικολέφ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῶς ἐπίσης ἀπὸ τὸ παράθυρον. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπίθανον.

— Καὶ τὰ ἔχνη;... παρετήρησεν ὁ ταγματάρχης.

— Τὰ ἔχνη;... Ἀλλὰ πρῶτα πρῶτα ἔπρεπε νὰ ξεύρωμεν ἂν τὰ ἔχνη αὐτὰ εἶνε ναυκά, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐβεβαιώθη ἀπολύτως. Τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ εὐρίσκειται μεμονωμένον ἐπὶ τοῦ ἐξοχικοῦ ὁρόμου... Μήπως κανένας ἀπέξω ἐδοκίμασε νὰ παραβιάσῃ τὸ παράθυρον, ἐκείνην τὴν νύκτα ἢ ἄλλην; διατί ὄχι;

— Ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν σας καὶ ἐπὶ τούτου, συνταγματάρχα μου: Ὁ δολοφόνος πρέπει ἀνεύκτως νὰ ἐγνώριζε ὅτι ὑπῆρχε πολὺ χρήμα νὰ κλέψῃ, καὶ ὁ Νικολέφ αὐτὸ δὲν τὸ ἤγγδει...



«Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἰλκα μετέβαινον εἰς τὸν φραυρίον...»

— Ναι, αλλά και πολλοί άλλοι! ανέκραξε ζωηρώς ο συνταγματάρχης Ραγκενώφ. Ο Πός, άσυνέτως, έφλυαρούσε δεξιά κι' άριστερά κι' έπεδείκνυε το πορτοφόλι του. Και ο Κρόφφ τ'ό γνώριζε, και ο όδηγός Μπρόξ, και οι γλέμσιχ τούς όποιους ήλλαξαν εις κάθε σταθμόν, και οι χωρικοί οι όποιοι έπιναν εις την ταβέρναν του Κρόφφ την ώραν που εισήλθεν ο Νικολέφ μετά του τραπεζιτικού υπαλλήλου. Τόσοι άνθρωποι! Βεβαίως, τ'ό έπιχείρημα τούτο είχε την άξίαν του. Αι ύπόνοιαι δέν έπιπταν άποκλειστικώς και μόνον επί του Δημητρίου Νικολέφ. "Αλλως τε υπελείπετο άκόμη να ποδειχθ'ότι ο καθηγγητής ευρέθη εις τόσω δεινήν χρηματικήν θέσιν, ώστε δια να έξέλθη από αυτήν δέν είχεν άλλο μέσον παρά να διαπράξη κλοπήν μετά φόνου!

Μ' όλα ταύτα, ο ταγματάρχης δέν ήθελε να συμφωνήση και έξηκολούθει να συμπεραίνη ότι ο Νικολέφ είχε ένοχος.

— Κ' εγώ συμπεραίνω ότι οι Γερμανοί είνε πάντα Γερμανοί! άπεκρίθη ο συνταγματάρχης.

— Όπως οι Σλαυοί είνε πάντα Σλαυοί! άντείνει ο Βέρντερ.

— "Ας άφίσωμεν λοιπόν τόν δικαστήν Κέρστορφ να έξακολουθήση τās ανακρίσεις, ειπεν εις τ'ό τέλος ο Ραγκενώφ, και όταν ή ύπόθεσις διευκρινισθή τελείως, τότε συζητούμεν τά ύπερ και τά κατά.

Υπεράνω πάσης πολιτικής επίδράσεως, ο άνακριτής Κέρστορφ έξηκολούθει τ'ό έργον του μετά πάσης έπιμελείας. "Ηξέυρε τώρα εκείνο τ'ό όποιον ο καθηγγητής είχαν άρνηθ'ότι ναποκαλύψη, την αίτιαν δηλαδή του ταξιδιού του. "Η άπρόοπτος άποκάλυψις τόν εστήριξεν εις την άρχικήν του ιδέαν περί τής άθωότητος του Νικολέφ. "Αλλά τότε ποίος ήτο ο ένοχος; Πολλοί μάρτυρες έκλήθησαν εις τ'ό γραφεϊόν του: οι άμαξηλάται, οι όποιοι ώδήγησαν την ταχυδρομικήν άμαξαν από Ρίγας εις Περνάου, οι γεωργοί και οι ξυλοκόποι, οι όποιοι εύρίσκοντο εις τ'ό καπηλειόν του Κρόφφ, όλοι όσοι έγνώριζαν τί επήγαινε να κάμη εις τ'ό Ρέβελ ο τραπεζιτικός υπάλληλος, —δηλαδή πληρωμην δια λογαριασμόν τών αδελφών Γιοχάουζεν. Τίποτε όμως δέν προέκυψεν ώστε να ένοχοποιηθ'ότι κανείς εκ τών μαρτύρων τούτων.

Έπανελημμένως άνεκρίθη ο όδηγός Μπρόξ. Κάλλιον παντός άλλου έγνώριζεν αυτός ότι ο Πός ήτο κομιστής μεγάλου χρηματικού ποσού. "Αλλ' ο καλός εκείνος άνθρωπος δέν έδιδε λαβήν εις καμμίαν ύπόνοιαν εναντίον του. Μετά τ'ό πάθημα τής άμάξης, είχε μεταβ'ότι εϋθεϊαν εις τ'ό Περνάου με τούς ίππους και με τόν άμαξηλάτην, και

είχε διανυκτερεύσει εις τ'ό πανδοχείον του σταθμού, —ούδεμία άμφιβολία περί τούτου. Τ'ό «άλλοθι» ήτο άναντίρρητον, άποδεδειγμένον. Ο Μπρόξ δέν είχε να κάμη με αυτήν την ύπόθεσιν.

Άρκετά άπίθανος έφαινετο ή παρέμβασις κακούργου εκ τών έξω. "Αλλως τε πώς ο τυχών κακοποιός, εάν δέν έσχετιζετο όπωσδήποτε με τόν υπάλληλον, θα συνελάμβανε την ιδέαν να τόν ληστεύσει, εκτός εάν έμάνθανεν εις την Ρίγαν, καθ' οιονδήποτε τρόπον, με ποίαν άποστολήν ήτο έπιφορισμένος ο Πός;... Και τότε, τρέχων τ'ό κατόπι του και παραδοκών την εύκαιρίαν, θα έπωφελήθη του παθίματος τής άμάξης, τ'ό όποιον ήνάγκασε τόν Πός να καταφύγη εις τ'ό καπηλειόν του Σπασμένου Σταυρού...

Μολονότι ή τελευταία αυτή ύπόθεσις δέν ήτο εν γένει άπαράδεκτος, πιθανώτερον όμως έφαινετο ότι τ'ό έγκλημα διεπράχθη από κανένα εκ εκείνων, οι όποιοι έκοιμήθησαν την νύκτα εις τ'ό καπηλειόν. Και αυτοί ήσαν δύο: ο κάπηλος και ο Δημητρίος Νικολέφ.

Από τής ήμέρας του έγκλήματος, καθώς γνωρίζομεν, ο Κρόφφ έμενεν εις τ'ό καπηλειόν έπιτηρούμενος υπό τών χωροφυλάκων. "Οδηγηθείς επανειλημμένως ενώπιον του κ. Κέρστορφ, υπεβλήθη εις ανακρίσεις μακράς και λεπτομερείς. "Αλλ' ούτε ή συμπεριφορά του, ούτε αι άπαντήσεις του έδωσαν άφορμήν να τόν ύποπτευθ'ότι ή δικαιοσύνη εις τ'ό παραμικρόν. "Εκτός τούτου έβεβαίονεν άδιστακτως ότι ο δολοφόνος πρέπει να ήτο ο Νικολέφ, επειδή είχαν έλας τās εύκολίας να διαπράξη τ'ό έγκλημα.

— Και δέν άκουσες κανένα κρότον την νύκτα; τόν ήρώτησεν ο άνακριτής.

— Κανένα, κύριε δικαστά.

— Και όμως... τ'ό ένα παράθυρο που πρέπει να νάνοιξε... τ'ό άλλο που πρέπει να παρειάσθη...

— Τ'ό δωμάτιόν μου βλέπει ετήν αύλή, άπεκρίθη ο Κρόφφ, και τά παράθυρα τών δύο άλλων βλέπουν ετ'ό δρόμο. "Εκοιμώμουν βαθείά... "Επειτα, εκείνη τή νύκτα, είχε μεγάλη κακοκαιρία, και που νάνοιξη κανείς τίποτ' άλλο από τόν άνεμο...

Ο δικαστής, άκούων τās καταθέσεις του Κρόφφ, δέν εκύτταζε μετά προσοχής, και μολονότι, κατά βάθος, είχε την ύπόνοιαν ότι πιθανόν να ήτο ο ένοχος, δέν ήμπορούσεν όμως να στηρίξη πουθενά, λογικώς, τοιοϋτον συμπέρασμα.

Μεθ' έκάστην άκρόασιν, ο Κρόφφ άρζινετο έλεύθερος να επανέλθη εις τόν Σπασμένον Σταυρόν. "Εάν ήτο ένοχος, δέν έσούφερε καλλίτερα να τόν άφίνουν έλεύθερον να πηγαίνοερχεται, έπιτηρούντες αυτόν όλονέν; "Ημπορούσε να

έκτεθ'ό καθ' ένα ή άλλον τρόπον, και να φανερωθ'ό ή ένοχή του.

Παρήλθον τέσσαρες ήμέραι άφ'ότου ο Βλαδίμηρος Γιαννώφ έφυλακίσθη εις τ'ό φρούριον τής Ρίγας.

Κατά διαταγήν του διοικητού, δωμάτιον ιδιαίτερον παρεχωρήθη εις τόν κατ'άδικον. Τόν μετεχειρίζοντο όπως τ'ό ήξιζεν ή θέσις του και ή διαγωγή του. Ο στρατηγός Γόρκος δέν άμφέβαλλεν ότι ή συμπεριφορά του προς τόν Βλαδίμηρον θα έπεδοκιμάζετο υπό τής αυτοκρατορικής Κυβερνήσεως, όποιανδήποτε λύσιν και αν θα είχαν ή ύπόθεσις αυτή δια τόν δραπέτην τής Σιθρίας.

Ο Δημητρίος Νικολέφ, του όποιου ή ύγεία εκλονίσθη συνεπεία τών φοβερών δοκιμασιών, κλεισμένος εις τ'ό δωμάτιόν του, δέν ήμπορούσε να τόν βλέπη ως έπεθύμει. "Η εϊσόδος όμως εις την φυλακήν ήτο έπιτετραμμένη εις την οικογένειαν Νικολέφ και εις τούς φίλους του Βλαδίμηρου Γιαννώφ. Καθ' έκάστην ο Ιωάννης και ή "Ιλκα μετέβαινον εις τ'ό φρούριον και εισήγοντο εις τ'ό δωμάτιον του φυλακισμένου. "Εκει έγίνοντο μακράι ιδιαίτερα συνομιλίαι, από τās όποιάς ή έλπίς δέν ήτο έξωρισμένη. Ναι, ή "Ιλκα και ο αδελφός της ήθελαν να έλπίζουν εις την μεγαλοφυχίαν του αυτοκράτορος... "Η Μεγαλειότης Του δέν θα έμενεν άναίσθητος προς τās συμφοράς τής δυστυχούς οικογενείας, ή όποία τόσον σκληρά υπέφερε από τινος χρόνου!... Ο Βλαδίμηρος και ή "Ιλκα δέν θα έξωρίζοντο και πάλιν από χιλιάδας λευγών, και προπάντων από την ισότιον εκείνην καταδίκην, φοβερωτέραν άκόμη τής άποστάσεως... Ο γάμος τών άτυχών εκείνων πλασμάτων, τά όποια ήγαπώντο τόσον, θα ήμπορούσε να τελεσθ'ό εντός όλίγων εβδομάδων, εάν ο Βλαδίμηρος έτύγγανε τής αυτοκρατορικής χάριτος... Γνωρίζομεν ότι ο διοικητής έκαμνε προς τούτο ταναγκαία διαβήματα. "Η έξαιρετική θέσις του Δημητρίου Νικολέφ εν Ρίγα, τās παραμονάς τών εκλογών κατά τās όποιάς θάντεπροσώπευε τ'ό σλαυϊκόν στοιχείον, ή προσπάθεια τής Κυβερνήσεως προς εκρωσσισμόν τών Βαλτικών Έπαρχιών, τά πάντα συνεβάλλον ώστε να χαρισθ'ό εις τόν δραπέτην τ'ό υπόλοιπον τής ποινης του.

Την 24 'Απριλίου, άφου άπεχαιρέτησε τόν Γιαννώφ, έπειτα τόν πατέρα του και την αδελφήν του, ο Ιωάννης άνεχώρησεν από την Ρίγαν επανερχόμενος εις τ'ό Δόρπατ. "Ηθελε να έπιστρέψη εις τ'ό Πανεπιστήμιον με τ'ό μέτωπον ύψηλά αυτός τόν όποιον ώνόμασαν υϊόν δολοφόνου!

Περιττόν να περιγράψωμεν την ύποδοχήν την όποιαν τ'ό έκαμαν οι συνάδελφοί του, τά μέλη του σωματοέου του,

και θερμότεραν εκ όλων ο Γοσποδίν. "Αλλά περιττόν έπίσης να προσθέσωμεν ότι οι άλλοι φοιτητα, οι άγόμενοι υπό του Κάρλ Γιοχάουζεν, δέν είχαν ποσώς άσπλασθή. "Υπήρχε λοιπόν φόβος νέας εκρήξεως—και ή εκρήξις αυτή συνέδη πραγματικώς την επαύριον τής επιστροφής του Ιωάννου Νικολέφ.

Ο Ιωάννης, ζητήσας ικανοποίησιν από τόν Κάρλ δια τās ύβρεις του, ήκουσε παρ' αυτού και άλλας βαρυτέρας. Τότε τόν έρράπισεν εις τ'ό πρόσωπον. "Ενεκα τούτου ή μονομαχία κατέστη αναπόφευκτος. Έμονομάχησαν, και ο Κάρλ Γιοχάουζεν έπληγώθη βαρέως. Φαντασθήτε ποίαν συγκίνησιν επρόξενησεν, όταν ή είδησις τής μονομαχίας αυτής έφθασεν εις την Ρίγαν! Ο κύριος και ή κυρία Γιοχάουζεν απήλθον άμέσως εις τ'ό Δόρπατ δια να περιποιηθών τόν υϊόν των, θανασίμως ίσως πληγωμένον. Και, όταν θα έπέστρεφαν, μετά πόσης σφοδρότητος βεβαίως θανελάμβαναν τόν άγώνα τής έξοντώσεως εναντίον τών θανασίμων αυτών έχθρών!

Εν τ'ω μεταξύ, ή άναμενομένη εκ Πετρούπολεως άπάντησις σχετικώς με τόν Βλαδίμηρον Γιαννώφ, έφθασε μετά πέντε ήμέρας.

Δικαιώς ήλπισαν εις την μεγαλοφυχίαν του Τσάρου. Χάρις πλήρης έχορηγήτο εις τόν δραπέτην τής Σιθρίας, και ο Βλαδίμηρος Γιαννώφ άπεφυλακίσθη άμέσως.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΝ



Αγαπητοί μου, ΟΛΥΝ καιρόν τώρα, είνε άδύνατον να διέλθη κανείς τούς κεντρικούς δρόμους τών 'Αθηνών χωρίς να συναντήση έμπόδια, πολλάκις άνυπερβλήτα. Έδω χάνουν λάκκοι και 'χάνδακες' εκεί ύφούνται λόφοι από χώματα και πέτρες' παρακάτω ύπάρχει όδόςραγμα από σιδηράς ράβδους' άλλου είνε μία λιμνή από μαύρο νερόν' άλλου πυργούνται τά υλικά και τά μηχανήματα τής ασφαλτοστρώσεως. Και δια να περάση κανείς από ένα πεζοδρόμιον εις άλλο, ή πρέπει να κάμη ένα μεγάλον γύρον, ή να ριφαικινδυνεύσει εις ένα πρόχειρον γεφυράκι από σανίδας, ή να ζητήση διάδοον... άδιάβατον, άλλου άροδοατών και άλλου εκτελών έλμα μετά φορās.

Αυτάς τās ήμέρας π: χ: την μεγα-

λητέραν αναστάσειν παρουσιάζει ή Πλατεία τής Όμονοίας, μεταξύ τών όδων 'Αγίου Κωνσταντίνου και Γ' Σεπτεμβρίου. "Η καιμένη ή «Νέα Σκηνή» είνε τελείως άποκλεισμένη ως φρούριον πολιορκούμενον. Πρ' όλίγων ήμερών ή ίδια αναστάσις καθίστα άδιάβατον την πλατεϊαν μεταξύ τών όδων Πειραιώς και 'Αθηνάς. "Αλλά προτήτερα είχαν άναστατωθ'ό αυτή ή όδός 'Αθηνάς από άκρου εις άκρον, και ή όδός Πειραιώς, και ή όδός Πανεπιστημίου, και ή όδός Σοφοκλέους, και ή ιδική μας όδός Ευριπίδου, και πολλai άλλai όδοι, όπου άκόμη διατηρούνται τά ίχνη και συχνά μάλιστα άνανεύονται. Εις τά τόσα και τόσα έμπόδια τών πολυπαθών αθηναϊκών δρόμων—υπαίθρια μαγαζία, ανεγειρόμεναι οικοδομαϊκτλ.—προσετέθη τ'ώρα και αυτό τ'ό κακόν, τ'ό όποιον φαίνεται άτελειπτικόν και άτελείωτον: εις κανένα δρόμον να μη μένη πλέον λίθος επί λίθου! "Αλλ' ή αίτια του κακού είνε παρήγορος. "Αλλους δρόμους τούς ασφαλτοστρώνουν, εις άλλους στρώνουν τās σιδηράς ράβδους τών νέων ηλεκτροκινήτων τραμ, και άλλους τούς στρώνουν συγχρόνως και με ασφαλτον και με ράβδους... "Εν όνόματι τής προόδου λοιπόν ή αναστάσις, δια την όποιαν σήμερα οι 'Αθηναίοι μουρμουρίζουν και βλασφημοϋν. Διότι είνε βέβαια προδος ναποκτήση σιγά-σιγά ή πρωτεύουσά μας ένα δίκτυ από ασφαλτοστρωμένους δρόμους, όμαλους και καθαρούς, κ' ένα άλλο δίκτυ από γραμμάς, επί τών όποιων θα κυκλοφορούν ταχέϊαι ήλεκτροκίνητοι άμαξαι. Θα λείψη, ή τουλάχιστον θα περιορισθ'ό, ή σκόνη και ή λάσπη ή άπαισία, θα λείψουν δέ και τά άλογα τών τραμ, τά ισχνα, τά κοκκαλιάρικα, τά έλεεινά και πολυθασανισμένα εκείνα τετραπόδα, τά όποια πραγματικώς άποτελούν εν από τά βαρβαρώτερα θεάματα τών δρόμων μας και δικαίως έξεγείρουν τούς ευαισθήτους ζωοφίλους...

Αι 'Αθηναί προοδεύουν. Παρ' όλας τās μεμφιμοιρίας τών άπαισιοδόξων, μεταβάλλονται γρήγορα-γρήγορα εις πόλιν μεγάλην με όλας τās άνέσεις και τās κομψότητας του σημερινού πολιτισμού. "Η ώραιότερα και ή πλέον ευρωπαϊκή μεταξύ τών πόλεων τής Ανατολής. Τώρα μάλιστα που πρόκειται να ένωθ'ό και ο θεσσαλικός σιδηρόδρομος με τούς ευρωπαϊκούς, και θα εϋνήγη κανείς από τόν Πειραιά και θα φθάνη κατ' ευθείαν δια ξηράς εις τ'ό Παρίσι, —όπως θα επιβιάζεται και ο Παρισινός εις τόν σιδηρόδρομόν του και θαποτιβάζεται εις τās 'Αθηνάς, —ή πόλις μας, με την εύκολον πλέον συγκοινωνίαν, θαποκτήση εντός όλίγου άσυγκρίτως μεγαλύτεραν ζώην και κίνησιν, και θα γίνη κέντρον περιγηγτων έρχομένων από όλα τά μέρη

του κόσμου δια να θαυμάσουν την ελληνικήν φύσιν και να προσκυνήσουν τά άθάνατα έρείπια, και θα κτισθούν νέα μεγάλα και τέλεια ξενοδοχεία—πρ'ό τούτο μάλιστα ιδρύθη ήδη και 'Εταιρεία—και θα προστεθούν άνέσεις και διασκεδάσεις, και θα γίνουν σπουδαία έξωραϊστικά έργα, και θα εισαχθ'ό κάθε πρόδος και καινονομία.

Αι 'Αθηναί προοδεύουν, και μάλιστα με βήματα γιγαντιαία. Ο έπισκεπτόμενος σήμερα την πόλιν μας μετά τριακονταετη άπουσίαν, δέν την άναγνωρίζει. "Ακόμη περισσότερον δέν θα την άναγνωρίση ο φεύγων σήμερα και επιστρέψων μετά μίαν άκόμη δεκαετίαν.... "Αλλά καμμία πρόδος δέν γίνεται βέβαια χωρίς αναστάσειν και άνωμαλίαν και ένόχλησιν... Δια πολόν άκόμη καιρόν οι αθηναϊκοί δρόμοι θα είνε άνωκάτω και οι άνυπόμονοι 'Αθηναίοι θα φωνάζουν: «τί κατάστασις είνε αυτή!» "Αλλ' εϊμπορεϊ κανείς να τούς άπαντ'ό φιλοσοφών: Είνε ή μεταβατική και αναγκαιώς άνώμαλος και έγληρα κατάσταση, ή όποία οδηγεί από τ'ό παλαιόν εις τ'ό νέον, από τ'ό άτελέστερον εις τ'ό τελειότερον.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ
ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)

Η ΜΗΤΕΡΑ, διατάζουσα και όμυλοδσα καθ' εαυτήν: — Σήμερα έκαμα βούτυρο... έκαψα τ'ό φούρνο... έχω ένα καρβέλι έπίτηδες όχι ξεροψημένο... όλ' αυτά ελογάριαζα να τής τά πάω... Να τής τά πάη τώρα ή Μαριγούλα;...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ή όποία ήκουεν από τινων σιγμών, πλησιάζουσα: — "Αφισέ να πάω εγώ, μαμακούλα!

Η ΜΗΤΕΡΑ: — "Α, αυτό δέν μάρεσει καθόλου. Και πότε συ πήγες μονάχη σου τόσω μακριά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, θυμωμένος: — Μα τί φοβάσαι έπιτέλους; "Η Μαριγούλα τώρα πιά είνε δέκα χρονών... έχει σχεδόν τ'ό μπόι σου... τί διάβολο! δέ θα τή φάνε τά γουρούνια!

Η ΜΗΤΕΡΑ, διατάζουσα: — "Αν δέν ήταν εκείνο τ'ό δάσος!... Δέν μπορεϊ, βλέπεις, να πάη, χωρίς να περάση από τ'ό δάσος!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — "Αφισέ με να πάω, μαμακούλα! Θα πάρω όλο τ'ό δρόμο τρεγάλα... δέν έχω να φοβηθ'ό τίποτα!.. άφου σ'ού λέω!..

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: — Μ' άφου σ'ού λέη τ'ό παιδί;... Τί φοβάσαι πώς θα πάθη;

Η ΜΗΤΕΡΑ: — Δέν ξέρω... μά... (στενάζουσα) φοβάμαι, ανησυχώ... "Αλλά πάλι, δέ θέλω ναφίσω έτσι την και-

μένη την μητέρα μου, τη γρά, να νομίζω πως την εξέχασα... (Σηκώνεται αγά-αγά και πλησιάζει εις τον μπουφρέ. Παιρνει το βάζο με το βούτυρο.) Τί ώραία που μου πέτυχε σήμερα το βούτυρό μου! (Κυτιάζει το γραμί.) "Αχ τί ώραία που μυρίζει το φρέσκο μου φωμί! (Αποτόμως με απόφασιν.) "Ελα λοιπόν, Μαρτιούλα, δός μου 'δω το καλαθάκι σου και ξεκρέμασε τη σκουφί-τσα σου!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, η οποία παρηκολούθησε με αγωνία όλα τα κινήματα της μητέρας της, πηδᾷ από την χαράν της και κτυπά τα χέρια της: —Θά πάω! θά πάω! "Α τί χαρά μου!...

Η ΜΗΤΕΡΑ, της γεμίζει το καλαθάκι και την συμβουλεύει δλονέν:

—Νά πηγαίνης ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να τρέχης, για να μη ζεσταθής και κρουλο-γήσης... "Αν απαντήσης κανένα εστὸ δρόμο, καλημέρισέ τον, αλλά να μη σταθής καθόλου... (Της φορεῖ τὸ καπέλο και τὸ ἐπαναφόρι.)

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: —"Εννοιά σου, μαμάκα, ξέρω...

Η ΜΗΤΕΡΑ: —Κύτταξε να μη φᾶς οὔτε μούρα οὔτε φράουλες... Οἱ βάτοι εἶνε γεμάτοι φείδια' ἄκουσες;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: —"Εννοια σου, μαμάκα, ξέρω.

Η ΜΗΤΕΡΑ: —Και να μη καθήσης πουθενά. Μπορείς να πᾶς ὡς τὸ σπίτι της γιαγιάς σου χωρίς να κουρασθῆς; φθάνει να μὴν τρέχης... "Ελα, ἐτελείωσε τώρα, πῆγαινε. Νά σέ φιλήσω!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἀγκαλιάζει τὴ μητέρα της: —"Αντίο, μαμάκα, κ' ἐννοια σου, ξέρω!

Η ΜΗΤΕΡΑ: —Πᾶς της γιαγιάς πολλά χαιρετίσματα, και τὴν Κυριακή θά πάω να τὴν ἰδῶ. Νά εἶσαι καλὴ μαζί της και να της μιλάς δυνατά, γιατί ἡ καί-μένη, ξέρεις, δὲν ἀκούει πολύ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, τρέχουσα να φύγη: —"Εννοια σου! ξέρω!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, ὁ ὁποῖος εἰς δλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἰργάζετο ἀνυπομονῶν: —"Ετελειώσατε τελοςπάντων; τὰ εἴπατε, πολυλογούδες μου; "Εἰ στάσου, Μαρτιούλα, να σοῦ πῶ κ' ἐγώ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, βιαστικῶς: —"Εννοια σου, μπαμπά, ξέρω...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, με θυμόν: —"Ακου τί σοῦ λέω! Τί ξέρεις και ξέρεις; ("Ορθιος και κινῶν τὴν χεῖρα του.) Νά

τραβᾶς ἴσια τὸ δρόμο σου... εἰδεμῆ, ἀ-λοϊμονό σου... "Εκατάλαβες;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: —Ναί, μπαμπά! (Φθάνει ἔως τὴν θύραν, στέκεται, τοῖς στέλει ἀπὸ ἓνα φιλλ και ἐξέρχεται.)

Η ΜΗΤΕΡΑ, ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν ἐργασίαν της και στενάζουσα: —"Αχ, δὲν θά ἡσυχάσω ἂν δὲν τὴν ἰδῶ να γυρίση.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: —Εἶσαι ἀνόητη! "Ελα, γρήγορα τὴ δουλειά σου! Θά πᾶμε να τὴν προῦπαντήσουμε, ἂν τελειώσουμε πρὶν βραδυάση.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
["Η σκηνὴ παριστᾷ ἐξαίθερον (ἀδενδρον μέρος) δάσους. Εἰμπορεῖ να παροσταθῆ και ἐκ τοῦ προχείρου μ' ἓνα πρόσωπο παραβᾷν εἰς τὸ βάθος, με γάστρες γύρω-γύρω και μ' ἓνα πρόσωπον κάθηται εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
Ο ΛΥΚΟΣ, μό-νος, περιπατεῖ ἐπάνω, κάτω,

με τὰ τέσσερα: —Χοῦ!!!... (Παρα-τεταμένον οὐρλοισμα.) Χοῦ!!! Πῶς πεινῶ!... Οὔτε ἓνας βοσκός! οὔτε ἓνα πρόβατο! οὔτε ἓνα κουνέλι! οὔτε μιὰ ὄρνιθα!... μὰ οὔτε ἓνα πογνίκι!; Τί-ποτα, τίποτα! "Εχω να φάγω δυὸ μέ-ρες!... Πολὺ ἄσχημο πράγμα να εἶνε κανεὶς λύκος, μὰ τὴν ἀλήθεια!... "Οσο σκυλίσια κ' ἂν εἶνε ἡ ζωὴ τῶν σκυ-λιῶν, αὐτὰ τουλάχιστον δὲν ξέρουν τί θά πῆ πείνα λύκου!... (Στέκεται ὀλίγον εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς και πάλιν ἀρχίζει να περιπατῆ ἐπάνω κάτω.) Χοῦ!!!... χοῦ!!!... (Στέκεται ἔξαρνα



"Νά τραβᾶς ἴσια τὸ δρόμο σου..." (Σ. 236.)

και κυτιάζει με προσοχὴν πρὸς τὸ βάθος.) Μπᾶ! κάτι βλέπω ἐκεῖ-πέρα... Κουνιέται κ' εἶνε κατακόκκινο... (Κυ-τιάζει με περιέργειαν.) Τί να εἶνε; λειρὶ ἰνδιάνου; "Α μπᾶ! εἶνε μεγαλή-τερο ἀπὸ ἰνδιάνο αὐτὸ τὸ πράγμα... (Με χαράν.) Τὸ γεῦμά μου!... ἔφθασε τὸ γεῦμα μου! και μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν καιρός!... (Κυτιάζει ἀκόμη ὀλί-γον και στρέφεται ἔξαλλος ἀπὸ χα-ράν.) "Ενα κοριτσάκι!... "Α τί ώραίο κο-

ριτσάκι!... Φορεῖ κόκκινη σκουφίτσα, κ' αὐτὴ μ' ἐγέλασε εἰς τὴν ἀρχή... "Ας κρυ-φθούμε! ("Ο λύκος κρύβεται κάπου, ὥστε να εἰμπορεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν να βγάξη τὸ κεφάλι του.)

("Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ
ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

"Ο δούξ ἐδιάζετο ναναπνεύση και πά-λιν τὸν ἀέρα τῆς Αὐλῆς και ναναγ-γείλη τὸ γρηγορότερον τὸν ἐρχομόν του, μοιράζων εἰς τα σημαντικώτερα πρόσωπα, τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, τὰ δῶρα που ἔφερε δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ τα-ξείδια του: Εἰκόνας τοῦ Τιτιανου και τοῦ Παύλου Βερονέζου, τῶν διασήμων ζωγράφων, διὰ τὸν μικρὸν Βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ' (ὁ ὁποῖος ὅμως θά ἐπρο-τιμῶσε βέβαια ἓνα παραγκιόζηνη ἢ μιὰν σάλπιγγα,) πολύτιμα τοσκανικὰ κοσμη-ματα διὰ τὴν "Αντιβασιλισσαν "Ανναν, μιὰν κάσσαν πορτοκάλια διὰ τὸν κ. Μπωφόρ, τὸν κατόπιν ἀρχηγὸν τῆς Σφενδόνης ὁ ὁποῖος ἤρχιζεν ἤδη να γί-νεται δημοφιλέστατος, και τέλος τὸν Ζαγ-Μπαττίσταν, τὸν ὁποῖον προώριζε διὰ τὴν τιτλοφορουμένην "Μεγάλην Δε-σποινίδα" ἦτοι τὴν δεσποινίδα Μονπαν-σιέ, θυγατέρα του Δουκῆ τῆς Αὐρη-λίας, ἀδελφοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

"Οταν ἡ διανομὴ τῶν δῶρων ἐτε-λείωσεν, ὁ Λούλλης, τὸ τελευταῖον δῶ-ρον, ἀποροῦσεν ἀκόμη και διηρωτάτο τί θά τὸν ἔκαμνεν ἀρὰ γε ὁ κύριος του και διατὶ τὸν εἶχε πάρη μαζί του. "Αλλά μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τοῦ Κεραμει-μοῦ, ὅπου κατοικοῦσε τότε ἡ Δεσποινίς, ἡ πλουσιωτέρα κληρονόμος τῆς Εὐρώπης.

"Ενας ὑπρέτης ἔσπευσε ναναγγείλη τὸν Δούκα, ὁ ὁποῖος εἶδειξεν εἰς τὸν μι-κρὸν μουσικὸν τὴν πρόσωπον τοῦ ὠραίου ἐκείνου "Ανακτόρου και τῷ εἶπε:

— Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ παλάτι; Κύτ-ταξέ το καλά, γιατί ἐδῶ θά κατοικήσης.

Συμφώνως με τὴν συμβουλήν αὐτήν, ὁ Λούλλης ἐκύτταξε με θαυμασμὸν τὴν μεγαλοπρεπὴ οἰκοδομήν, ἡ ὁποία ὠνο-μάζετο «Θόλος», και ἐδήλωσεν ὅτι τοῦ ἀρεσε μὲν πολύ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐπρεπὴς ἔνδεδμένως διὰ να εἰσέλθῃ...

"Ο Θόλος τοῦ Κεραμεικοῦ ἔχεν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τέσσαρας κομφοὺς πυργίσκους. Εἰσῆρχετο τις ἀπὸ τὸν κη-πον διὰ στοᾶς, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχε μεγάλη ταρατσα με κινγκιλιώμα ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα. "Ητο σχεδὸν ἐξοχή. Τὸ ἀνάκτορον ἔχεν εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος ἓνα ὠραιότατον ἀνθῶνα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἤγειροντο τὰ μέγαλα Ραμπου-γίλ και Σεβρέξ.

"Ο Ζαγ-Μπαττίστας ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἡ διανομὴ αὐτὴ θά ἦτο πολὺ εὐχάριστος και ὄνειροπολοῦσε τὰ ὠραιὰ παιγνίδια που θά ἔπαιζεν εἰς τοὺς θαυμαστούς ἐκείνους κήπους, ὅταν ὁ ὑπρέτης ἐπι-στρέφας, ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Δεσποινίς ἦτο ἐτοίμη να δεχθῆ τὸν "Εκλαμπρό-τατον. "Ο δούξ, διευθετήσας ὀλίγον τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά τοῦ παιδίου καθῶς και τὸ κόκκινον φουλάρι που ἐφοροῦσεν εἰς τὸ κεφάλι, τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, και ἀνέβηκεν μαζί τὴν μεγάλην κλί-μακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς.

"Ο δούξ Γκιζης ἔρριπτε κρυ-φίως βλέμματα ἀνήσυχα ἐπὶ τοῦ προστατευομένου του.

— Θάρεση ἀρὰ γε τὸ δῶ-ρόν μου εἰς τὴν Δεσποινίδα; ἐσυλλογίζετο. "Εχει ἤδη ἓνα γάνον, ἓνα παπαγάλον, δέκα σκύλους και καμιά ἐκατοστή ὑπρέτας! πῶς θά ὑποδεχθῆ τὸν μικρόν μου μανδολινιστὴν;

"Αλλ' ἡ εἰσόδος του δουκῆ και τοῦ παιδίου εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, γεμάτην κόσμον, ἔκα-μνεν ἐντύπωσιν.

"Η ὠραιότης τοῦ Λούλλη, ἡ γραφικότης τῆς ἐνδυμασίας του και τὸ μανδολίνον που ἐκρατοῦσε, ἐκίνησαν ἀμέσως τὴν γενικὴν προσοχὴν.

"Ο δούξ ὠδήγησε τὸν μικρὸν μουσικὸν ἐνώπιον κορασίου 13

ἔως 14 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εὐθυτε-νῆς εἰς μιὰν ὑψηλὴν κολυθρόναν, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, κ' ἐπεβλέπετο ἀπὸ μιὰν παιδαγωγὸν, διότι ἡ θυγάτηρ τοῦ δουκῆ τῆς Αὐρηλίας εἶχε χάση τὴν μητέρα της ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησίν της.

— "Εξαδέλφη μου, εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τὴν νεαράν ἐκείνην δεσποινίδα, ἀσπαζέ-μενος τὴν χεῖρά της' εὐδοκίησατε να δεχθῆτε τοὺς εὐλαβεῖς χαιρετισμούς μου, καθ' ἢν στιγμὴν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ μα-κρόν μου ταξείδιον, κ' ἐπιτρέπατέ μου να σᾶς προσφέρω τὸν μικρὸν αὐτὸν μουσι-κόν, που ἔρχεται ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Τραγουδεῖ με τὸ μανδολίνον ὠραιὰ ἄσματα τῆς πατρίδος του και ἐλπίζω ὅτι θά σᾶς διασκεδάξῃ ἀρκετά.

"Η Δεσποινίς ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ γα-ράν, ἀκούσασα αὐτὸ τὸ λογιδίριον. Κα-τέθη ἀπὸ τὸν θρόνον της, ἐρίλησε τὸν Λούλλην και τὸν ἐνεθάρρυνε να τῆς ὁμιλήσῃ. "Αμέσως τότε ὄλοι περιεκύ-κλωσαν τὸ παιδίον, τὸ ἐχάιδευσαν, τὸ ἐθαύμασαν, και συνεχάρησαν θερμότατα τὸν Δούκα, κατευχαριστημένον, διὰ τὸ λαμπρὸν δῶρόν που ἔφερον ἀπὸ τὴν "Ιταλίαν.

Και αὐτὸς ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος ἐκτάκτως τὴν ἡμέραν ἐκείνην

εὕρισκετο εἰς τὸ σπίτι, ἔτρεξεν εἰς τὸν Γκιζην και τῷ εἶπε:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐξαδέλφε, τὸ ζῶακι αὐτὸ εἶνε χαριτωμένο! ἡ κόρη μου κ' ἐγώ σ' εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρ-δίας!

"Απὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς Λούλλης ἀπετέλει μέρος τοῦ Οἴκου τῆς Δεσποινίδος Μονπανσιέ.

"Η νεαρὰ κόρη, ἀφοῦ διεσκέδασε μαζί του μιὰν στιγμὴν και τὸν ἐφόρτωσε χά-δια και γλυκά, μετ' ὀλίγον, με τὴν συνῆθη τῆς ἐλαφρότητα και ἀστάθειας, τὸν ἐξέχασε.



"Θά μᾶς κρατῆς τὸ φανάρι..." (Σελίς 238, στ. β'.)

"Η κυρία Σαιν-Ζωρῆ, ἡ παιδαγωγός, βλέπουσα τὸν μικρὸν "Ιταλὸν καρφωμέ-νον εἰς τὴν μέσην τῆς αἰθούσης, ἐκτύ-πησε τὸ κουδούνι και τὸν παρέδωσεν εἰς τὸν "Αρχιθαλαμηπόλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε μαζί του χωρίς να προσέξῃ κανεὶς. Οὔτε κἂν ὁ δούξ Γκιζης;—ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰς κύκλον κυριῶν, διηγείτο τὰ ταξείδιά του και κάθε ἄλλο ἠμποροῦσε να συλλογίζεται παρὰ τὸν Λούλλην, διὰ τὸν ὁποῖον πραγματικῶς δὲν ἀνησυχούσε περισσότερο παρὰ διὰ τὰ ἄλλα δῶρα που εἶχε μοιράση τὴν ἡμέραν ἐκείνην. "Ο μικρὸς παρουσια-σθεὶς και δωρηθεὶς με τόσην ἐπιτυχίαν, εἶχεν ἐκπληρώση τὸν προορισμόν του' δὲν ἠμποροῦσε λοιπόν να ἐνδιαφέρῃ πλέον κατ' οὐδένα τρόπον τὸν στιγμιαῖον προστάτην του.

"Αλλ' ἡ φαντασιοπληξία αὐτῆ ἐνός μεγαστᾶνος, ποθήσαντος να ὁμιλήσουν περὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸ Παρίσι, ἀνεστάτονε ἐντοσούτω τὴν ζωὴν ἐνός παιδίου, τὸ ὁποῖον, προωρι-σμένο να ζῆ ἡσυχῶς και ἀφανῶς εἰς τὴν πατρίδα του, εὕρισκετο οὕτως ἔξαρνα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς!

"Οποῖος ἔβλεπε τότε τὸν μικρὸν μαν-δολινιστὴν ρακένδυτον, μελαγχολικόν

και σαστιμένον εἰς μιὰν ἄκρην τοῦ θα-λάμου τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου τὸν ἐπέιρα-ζαν και τὸν ἐκοροῖδευαν οἱ ὑπρέται, ποτὲ βέβαια δὲν θά ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἄσημον ἐκεῖνο παιδί, τὸ δῶρον τοῦ δουκῆ Γκιζης, ποῦ τὸ ἔφερον ἀπὸ τὴν "Ιταλίαν μαζί με μιὰν κάσσαν πορτοκάλια, θάνα-δεικνύετο μετὰ δεκαπέντε ἐτῆ μέγας και πολὺς, θά ἐφεύρισκε τὸ Μελοδράμα, θά ἐπεβάλλετο εἰς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' και θά ἐχάρασσε τὸνομά του εἰς τὴν ἱστο-ρίαν τῆς Τέχνης με γράμματα χρυσαῖ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Φύλαξ τοῦ Παπαγάλου.

"Ο Ζαγ-Μπαττίστας Λούλ-λης ἐδιδάχθη ἐκ πείρας πολὺ γρήγορα, ὅτι δὲν πρέπει να ἐμπιστεύεται κανεὶς εἰς τὰ γλυκά λόγια και τὰς ὠραίας ὑποσχέσεις τῶν ἰσχυρῶν.

"Η Δεσποινίς, ἡ ὁποία εἶδειξε τόσην χαράν ὅταν τὸν εἶδε, —ἀπὸ εὐγένειαν μᾶλλον πρὸς τὸν ἐξαδέλφον της, —ἐδαρύνθη, ὡς εἴπομεν, ἀμέσως τὸν μικρὸν "Ιταλόν, προτιμῶσα κατὰ πολὺ ἀντ' αὐτοῦ τὸν γάνον της, με τὸν ὁποῖον τουλάχιστον ἠμπο-ροῦσε να ὁμιλῆ γαλλικά.

Διὰ τοῦτο, μετὰ δύο ἢ τρεῖς δοκιμάς, ἔπαυσε πλέον να προσκαλῆ πλησίον της τὸν Λούλλην, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε θλιβερὰς ἡμέρας εἰς τὰ ὑπό-γεια τοῦ ἀνακτόρου, ἀργὸς και

ἄχρηστος, μαζί με τοὺς ἀναριθμήτους ὑπρέτας. "Εδοκίμασαν εἰς διαφόρους ἐργασίας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν ἔδωσαν ὡς βοηθὸν εἰς τὸν μεγαλόσωμον "Ελβετόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιφορτισμένος νανοικοκλείη τὴν βαρεῖαν θύραν τοῦ μεγάρου.

"Επὶ τινος ἐβδομάδας ὁ Λούλλης



"Τὸν ἐκέντουσε μ' ἓνα μπαστοῦνι..." (Σελ. 238, στ. β'.)

